The book cover features a watercolor-style background of a bright blue sky with white birds flying. In the foreground, a woman is depicted from the chest up, wearing a large, wide-brimmed yellow sun hat and a teal dress. Her hands are raised to the brim of the hat. In the lower-left corner, there is a dark blue rectangular box containing the word 'motto' in white. The overall aesthetic is artistic and evocative of a summer scene.

Alexandra Š.

čekání

motto

Čekání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

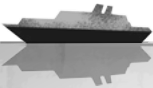
Alexandra Š.
Čekání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Alexandra Š.

č e k á n í

Praha 2021

1. ČÁST

Ten pocit, když je nebe dlouho zatažené šedými mraky a ty se jednoho rána rozestoupí a prosvítne mezi nimi blankytně modrá obloha...

V mém nitru se odehrávalo něco podobného. Konečně jsem byla šťastná. Moje tělo ožilo a napnula se v něm každá cévka. Z očí mi zmizel závoj a najednou jsem se zájmem vnímala všechno kolem sebe. Připadala jsem si jako člověk, který se hodinu koupe v horké vaně a potom vyjde z koupelny plně páry na studenou chodbu. Nebo jako někdo, komu se celou noc zdají znepokojivé sny, v nichž se nedokáže pohnout z místa a před očima se mu stále objevují nové tváře. Nakonec se probudí a je po všem.

Znovu je ze mě živá bytost. Od rána je nebe jaksí modřejší, moře jasnější, vítr jemnější a lidé příjemnější. Najednou jsem měla na jazyku tolik slov. Dokázala jsem komunikovat s naprostou lehkostí a nadchnout se pro obyčejné věci. Slova se ze mě řinula jako vodopád. Už jsem se nemusela přemáhat ke každé větě a uchylovat se k samotě. Byla jsem jako čirý pramen, jako opojně vonící květ.

Ukázal se u nás dnes ráno. Musel dát do pořádku svůj člun a jít domů k rodičům. Slíbil, že se za mnou večer vrátí. Při té myšlence se mi vybavil vzácný aromatický olej, který mi kdysi přivezla teta z dovolené v Namibii. Používala jsem ho jen při zvláštních příležitostech. Byl prý vyrobený z plodů maruly a měl tak intenzivní vůni, že když jsem si jím jen zlehka potřela šíji, celý den jsem si připadala jako exotická květina. Objevil se

v brance, když jsme s mámou a sestrami pracovaly na zahradě. Máma si potrpěla na to, aby bylo o bujnou vegetaci okolo domu dobře postaráno, proto jsme neustále něco plely, zalévaly, okopávaly a přesazovaly. Rostly u nás různé bylinky jako oregano, šalvěj nebo anýz, které provoněly celou zahradu. Na jejím okraji rostly citronovníky odrůdy sun gold, pomerančovník a mladé mandarinkovníky, které se v okolí rozmohly, měli jsme je teprve dva roky. Na protější straně kvetly žluté vítečníky a vavřín. Přes průčelí završené bílou balustrádou se skláněly romantické oleandry. Chodník lemovala levandule a růže. K fasádě přiléhala dřevěná mříž, po níž se šplhala vinná réva. Pod ní se rozprostíraly záhony se zeleninou a celému dvoru vévodila stará vysoká palma.

Právě jsem zalévala citronovníky rostoucí u zdi, která náš dvůr oddělovala od úzké uličky doktora Anteho Starčeviče. Plastová zelená konev mi překvapením málem vypadla z ruky. Sama jsem netušila, co vlastně cítím. Byl to zároveň šok, radost i podráždění. V hrdle mi vyschlo a srdce mi pod obnošenou blůzkou tlouklo jako divé. Podívala jsem se jeho směrem, ale přes mlhu před očima jsem ho neviděla. Periferně jsem vnímala, že matka a sestry sledují více mě než jeho. Chtěly vědět, jak se budu tvářit. Zajímalo je, proč jsem jim neřekla, že přijde. Věděla jsem, že se mě na to budou ptát, a já jim nebudu moct odpovědět: „Protože jsem to nevěděla.“ Uvědomila jsem si, že musím okamžitě skrýt svoje překvapení i všechny barvy, které se vystřídaly na mojí tváři, a předstírat, že jsem ho očekávala. Samozřejmě jsem věděla, že přijde. Na tváři jsem vykouznila letmý, ale ne příliš rozzářený úsměv. Jen náznak štěstí. Prostý jako půda pod citronovníky.

Došel ke mně a přivítal mě polibkem na tvář. Zaujalo mě, jak je opálený. Vnímala jsem jeho vůni, závan starých dobrých

časů. Podlomila se mi kolena, musela jsem se zhluboka nadechnout. Neviděla jsem ho už pět měsíců. A teď se zčistajasna objevil v naší zahradě a rozproudil mi krev v žilách.

Jeho vůně mě obklopila, i když jsem kráčela vedle něj, vlastně kousíček za ním. Máma ho doprovodila do našeho domu. Vešli jsme dveřmi vedoucími do dolní kuchyně, které byly celé léto dokořán. Hlavní vchod se nacházel za kamennými schody, ale používali jsme ho jen zřídka. Vycházeli jsme jím jen na nedělní mši. Z kuchyně se dalo po schodech dojít do haly, kde ho máma usadila do křesla a požádala mě, abych mu přinesla sklenici džusu. Musela jsem se soustředit, aby se mi netřásl ruce. Do haly dorazila i naše hospodyně Živka, nasadila milý úsměv a čekala na jeho vyprávění.

Zdvořilostní návštěvu jsem protrpěla v proutěném křesle. Téměř jsem nepromluvila. Jako by se mě to vůbec netýkalo. Pozorovala jsem, jak se mi obnošená šedá blůzka při každém nádechu zvedá na prsou. V ústech mi vyschlo. Když jsem ze sebe konečně dostala nějakou větu, zněla, jako by ji řekl někdo jiný. Máma se ho ptala na cestu, práci na oceánu, chtěla, aby nám o všem vyprávěl. A on jí vyhověl, živě gestikuloval, usmíval se a zdálo se, že ho nic netrápí. Zkoumala jsem jeho tvář s širokými čelistmi usazenou na statném krku. Do očí mu přepadávaly černé vlasy. Působil na mě, jako by se napil živé vody – byl šťastný, plný energie a nadějných vyhlídek do budoucna.

Čím přívětivěji jednal s mámou, sestrami a Živkou, tím více to ve mně vřelo. Vůbec jsem ho neposlouchala. V hlavě mi utkvěly jen jeho řeči o Manile a že do Dubrovníku přiletěl v šest ráno. To jsem se ještě převalovala v posteli a nic nenasvědčovalo tomu, že bych zrovna dneska mohla mít takové štěstí.

K brance jsem ho šla vyprovodit sama. Alespoň na chvíli jsem se cítila jako jeho přítelkyně.

„Chyběla jsi mi, Floro,“ prohlásil a opřel se o kamennou zed, v níž byla usazena tepaná železná branka.

Tolik jsem mu toho chtěla říct, ale zmohla jsem se jen na strohé: „Ty mně taky.“ V porovnání s tím, co jsem cítila, to byla zcela prázdná slova. Byla jsem jako hrnec na horké plotně, z něhož každou chvíli vybublají všechny emoce. Neměla jsem jasno v tom, zda ho chci pořádně praštit, nebo vášnivě líbat.

„Přijdu za tebou večer. Jako dřív, po žebříku,“ usmál se a dočasně se se mnou rozloučil pusou. Na čelo. Jako otec.

Když jsem se za ním ohlédla, jak rázně kráčí pryč, uvědomila jsem si, že navzdory všem nejasným pocitům jsem konečně vstala z hrobu, v němž jsem ležela uplynulých pět měsíců. Ruce měl v kapsách. Svůj malý zlozvyk se nikdy neodnaučil, i když ho na něj jeho matka neustále upozorňovala. Teď už mu ale bylo šestadvacet a vzdala to. Po pár minutách už jsem vnímala jen čistou radost. Rázem zmizela všechna mračna, která by mě o ni mohla připravit. Zbylo jen štěstí.

„Proč jsi nám neřekla, že přijede Josip?“ zeptala se máma během oběda.

Tváře sester, bratra, mámy i hospodyně Živky se mi zdály rozzářenější. Nevlastní otec u stolu chyběl, zásadně s námi nejedl.

Prosvětlená kuchyň s černo-bílou dlažbou, dřevěnou linkou s vestavěným sporákem a stolem s omyvatelným květovaným ubrusem vytvářela příjemný prostor. Byla jsem schopná lhat mámě do očí, jak dlouho by to jen bylo nutné. Dnes jsem před nepříjemnými otázkami neutekla.

„Neměla jsem důvod o tom mluvit. Navíc jsem ani přesně nevěděla, který den přijde...“ vysvětlila jsem.

„Neukázal se tady celou věčnost,“ konstatovala máma lhostejně, jako by si ani neuvědomovala, že mi právě vrazila nůž

mezi žebra. Vždyť pět měsíců není zase až tak dlouho. A tvrdil, že jsem mu chyběla. Neřekl by to přece, kdyby to nebyla pravda. Možná jsem mu chyběla ještě víc než on mně. Možná měl taky na jazyku spoustu slov.

„Hmm,“ souhlasila jsem.

„Psal ti nebo volal, že přijde?“ ptala se máma.

„Ano,“ lhala jsem. Když byl Josip na moři, v životě mi nenapsal ani nezavolal. Moje matka se o tom nikdy nesmí dozvědět. Nečekala by na vysvětlení a považovala by mě za ubožáčku.

„Jste často v kontaktu?“ vyptávala se mě.

„Jsmo, docela často,“ odpověděla jsem, „většinou když má někde zastávku.“

„Je to dobrý chlapec, pracovitý,“ dodala máma a zamýšleně si do úst vložila lžičku s fazolovou polévkou.

„Hmm.“

„Je neuvěřitelné, kolik toho už viděl,“ přidala se Svjetlana, nejstarší ze sester.

„Většinou jen přístavy,“ zasmála jsem se.

„To sice ano, ale... I tak pozná cizí země.“

„Možná tě někdy vezme s sebou. Závídím ti to,“ přidala se Ema, mladší sestra.

„Bude tady na moji svatbu?“ zeptala se Svjetlana. V rodině jsme totiž očekávali velkou událost. V říjnu se Svjetlana provdá za Fidelise Vlahoviče. Je mu sedmatřicet, ale vypadá na víc, protože má pleš, kvůli které má oholenou hlavu. Na pobřeží vlastní hotel.

„Nevím, ještě jsem se ho neptala,“ odpověděla jsem.

„Jen se ho zeptej, je srdečně zvaný.“ Svjetlana vystříhla široký úsměv, který přetáhl téměř celou její oválnou tvář. Zuby měla našťestí drobné jako perličky, takže nevypadala jako kobylna.

„Dobře,“ slíbila jsem jí. Nebylo mi ale po vůli Josipa tímto návrhem obtěžovat. Už teď jsem věděla, že nepřijde. Poví mi něco ve smyslu: „Miláčku, víš přece, že když budu stovky kilometrů odtud, nebudu se moct vrátit na počkání, kdykoliv bych chtěl. Taková je zkrátka práce námořníka.“ Ovládla mě však lehká naděje. Pokud neodmítne, bude to poprvé, kdy budu znát datum jeho návratu. Tak bych se mohla vyhnout peklu neustálého čekání.

Celý den jsem vyhlížela večer. Když konečně nastal, zavřela jsem se ve svém pokoji v patře. Dům měl za sebou bohatou historii, což se odráželo v jeho architektuře. V létě byl příjemně chladný, v zimě v něm panovala mírná vlhkost. Když přšelo, po bílých vysokých stěnách často stékaly čůrky vody. Poschodí bylo členěno jednoduše. Jeho středem vedla chodba, jíž se vcházelo do místností. Některé z nich bývaly průchozí, jak už to ve starých usedlostech bývá. Dveře mezi nimi byly postupně zazděny. Můj pokoj se nacházel mezi Eminým a Svjetlaniným a jako jediný měl balkon.

Pečlivě jsem si vykartáčovala vlasy, oči jsem si přizdobila řasenkou a oblékla jsem si pohodlné šaty, které vypadaly obyčejně, ale hezky. Už dlouho jsem si na sobě nedala takhle záležet. Tentokrát jsem z toho měla opravdu radost. Dlouho jsem se prohlížela v zrcadle. Konečně jsem v něm viděla šťastnou ženu. V očích se mi objevila jakási dosud neznámá jiskra a moje výrazně vykrojené rty se lehce usmívaly. Koukala na mě úzká nehybná tvář lemovaná aureolou světlehnědých vlasů, v nichž se odráželo světlo lampy připevněné ke kosmetickému stolku. V tom pohledu bylo něco osudového.

Zamkla jsem zevnitř svůj pokoj a na balkoně jsem si zapálila cigaretu. Potom jsem dveře ven nechala pootevřené, lehla jsem si do postele a vlasy rozložila kolem hlavy.

Připadala jsem si svěží a lehká jako pírkó. Nad ničím jsem nepřemýšlela. Hlavou mi jen občas proletěly úplně obyčejné myšlenky s opojným závanem. Rázem byly žádoucí a uspokojující, ne nepříjemné a bezvýhodné. Ve večerním šeru měl bílý strop šedý nádech a působil hrbolatě. Kdybych si odmyslela všechno kolem, strop vypadal jako z chudé chatrče. Bílé vápno. Jedna skvrna mi už roky připomínala šelmu s otevřenou tlamou, špičatýma ušima a kostrbatě nataženými prackami. Nikdy jsem nezjistila, zda vzniká stínem hrbolku v omítce při světle vrženém z určitého úhlu, nebo se jedná o vadu malby. Přes den jsem ale tu šelmu nikdy neviděla.

Po tváři mě pohladil lehounký vánek pronikající do pokoje zvenčí. Dnes bude jasná noc. Cikády nikdy nepřestávaly cvrlikat. Už jsem se naučila ten zvuk nevnímat. Zvykla jsem si na ně, ale turistům cikády zejména první den pobytu pořádně brnkaly na nervy.

Budík na nočním stolku ukazoval minutu před desátou. Letní šero přecházelo v černou tmu. Na nebi nebyly žádné hvězdy. Dveře na balkon zůstaly otevřené a lehký vánek si pohrával se záclonou. Nevinně se vlnila v prostoru mezi dveřmi a zárubní, který dýchal prázdnotou a tichem. Čekala jsem, kdy tuto poklidnou harmonii naruší Josipovy ruce. Zaráželo mě, jak rychle se tmavomodrý soumrak dokáže proměnit v černou noc, která vše zahalí do tmy. Stačilo, abych na chvíli zavřela oči. Z nekonečného čekání jsem začínala být ospalá, Josip stále nepřicházel. Víčka mi klesala, ale nemohla jsem usnout, protože v mém nitru něco vřelo. Stále jsem čekala, až se zjeví v balkonových dveřích. Vyhlížela jsem jeho tmavou siluetu přeskakující bílé zábradlí.

Navštěvoval mě přes zahradní žebřík. Máma netušila, že jsme spolu přespávali v mém pokoji. Ema se Svjetlanou o tom

věděly, ale mladší nevlastní sourozenci, Manda a Jakov, samozřejmě ne. Živka to zjistila, když jednou pozdě v noci uklízela kuchyni. Těsně předtím, než Josip přišel, zhasla světlo, a on tak neměl podezření, že by ho někdo mohl vidět. Balkon u mého pokoje se nachází přímo nad vchodem do dolní kuchyně, jímž vcházíme do domu. Živka si všimla Josipa lezoucího po žebříku a hned ráno se mě na to zeptala. Ocenila jsem, že to neřekla mámě. Určitě věděla, že kdyby se to dozvěděla, pořádně by mi zavařila. Živka mi slíbila, že jí to nepoví, a zřejmě to dodržela, protože nenásledovala žádná přednáška.

Pomaloučku ze mě začalo opadávat napětí z naivního očekávání, přestávala jsem věřit tomu, že Josip rozrazí záclonu. Ručičky na budíku ukazovaly půl jedenácté. Ovládla mě bezmoc přecházející do nepříjemného stavu. Bylo to rozčílení pramenící z beznaděje a odmítnutí. Jako by mému srdci chyběl kousek skládačky. A to tak úpěnlivě, že jsem se nemohla ani nadechnout. Já to snad nepřeziju, jestli nepřijde. Vůbec si to nedokážu představit. Zprudka jsem se posadila a jako zhypnotizovaná jsem zírala na balkon. Pokoušela jsem se zorientovat ve tmě. Jak se může záclona tak ledabytě vlnit? Měla by se zmítat jako křídla zmoklého ptáče bojujícího v bouři o přežití. Prostředníčkem a ukazováčkem jsem si třela spánky. Potřebovala jsem něco vymyslet. Najít řešení. „Klid, Floro, klid,“ přimlouval se hlas ve mně. „Musí přijít, nakonec přijde, není to přece žádný kretén,“ nalhávala jsem si. Pomalu jsem přestávala doufat. Řekla jsem si, že musí dorazit do jedenácti. Pokud se tady do té doby neukáže, šance na naše shledání bude minimální.

Odbila jedenáctá hodina. Možná se mu něco stalo. Ne, to by bylo příliš přitažené za vlasy. Jaká je asi pravděpodobnost, že by se mu stala nějaká nehoda zrovna tehdy, když mě má navštívit po pěti měsících? Osud je sice nevyzpytatelný, ale až tak

moc ne. Nevěřila jsem tomu, ale byla jsem schopná vymýšlet jeden šílený scénář za druhým. Možná mu otec nedovolil jít ven, jako malému klukovi. Nebo ho cestou sem přepadli nějakí pobudové a teď leží okradený a v bezvědomí na některé z nedalekých pláží. Anebo se pod ním prolomil žebřík a spadl. Ne, to bych přece slyšela.

Otupěle jsem ležela v posteli. V hlavě jsem cítila naléhavé pulzování. Tak strašně jsem se na něj těšila. Bylo to tak trýznivé, až to snad ani nemohla být pravda. Půl dvanácté. Propadala jsem beznaději. O půlnoci jsem vyšla na balkon. Nakonec jsem to byla já, kdo odhrnul záclonu. Předě mnou se rozprostírala zahrada zahalená do tmy. Ulici za ní osvětlovaly oranžové lampy, za nimiž šumělo moře. Poslouchala jsem, jak se vlny rozlévají po pláži a vracejí se. Odér ryb a soli se mísil s pronikavou vůní oregana ze zahrady. Nikde nebylo živé duše. Noc byla horká. Vrátila jsem se do pokoje a zjistila jsem, že je už po půlnoci. Moje naděje zemřela. Usínala jsem s nepříjemnými pocity. Moje poslední myšlenka se týkala toho drahého oleje, který mi přivezla teta z Potomje. Byla ho pro něj škoda. Celou dobu mi tady opojně voněl pod nosem.

Probudila jsem se v celkem smířlivé náladě. Úzkosti jsem zahнала myšlenkou, že mi Josip musí všechno vysvětlit. Nebyl přece takový idiot. Z jeho úst vlastně nemohlo zaznít žádné přijatelné vysvětlení, omluvit ho mohla jen smrt. Nemohla jsem nic dělat. Neměla jsem v plánu za ním běžet ani mu zavolat. Nepřišel přece on a jeho povinností bylo omluvit se. Stále jsem se ale bránila nutkání sáhnout po telefonu.

Ráno se mě Ema zeptala, jestli s ní nechci večer jít na diskotéku na ostrov Korčula. V klubu Gaudi má být nějaká úžasná akce a Ema si umínila, že tam prostě nesmí chybět. Nemohl

ji doprovodit její přítel Yefirin, protože měl službu na vodním taxi. Navíc jí tvrdil, že musí brzy vstávat a pomáhat otci, který ho neustále využíval. Máma nebyla z jejího výběru kdovíjak nadšená. Yefirin byl fešák, ale provázela ho pověst lehkomyšlného záletníka. Z očí mu koukalo, že před vážnými věcmi dává přednost zábavě. Vypadal jako filmová hvězda, a když se objevil ve společnosti, rázem se stal jejím středobodem. To ovšem na naši matku dojem neudělalo, spíš naopak.

Ema s ním byla na stejné vlně. Měla kolem sebe spoustu kamarádů, neustále ji to táhlo ven a jedinou překážkou pro ni byla máma, jíž se její převážně noční dobrodružství nezamlouvala. Ema si ale většinou dokázala povolení vyškemrat. S Yefirinem spolu vedli veselý a bouřlivý život. Zdálo se, že jim oběma přítomnost dalších lidí vyhovuje.

Na ostrov se chystala parta kluků z Orebiče, se kterými bychom se svezly. Ema s nimi ale nechtěla jet sama, přišlo jí to trapné.

Nechtěla jsem ranit její city a řekla jsem jí, že si to ještě rozmyslím. Ve skutečnosti jsem ale věděla, že se mi tam nechce. Nikdy mi nešlo do hlavy, že lidé kolem mě nechápou moje myšlenky, v nichž všechny nitky vedou k jedinému bodu, a tím je Josip. Bylo naprosto zřejmé, že když je Josip doma, nikdy neodjedu. Když už ne kvůli naději, že bych s ním mohla trávit čas, tak kvůli tomu, že bych na něj kdekoliv jinde stejně celou dobu myslela. A je stokrát lepší snít o něm v klidu svého pokoje než mezi cizími lidmi, kde se musím tvářit zúčastněně.

Celý den jsem si připadala jako porcelánová panenka. Pokud by mě někdo udeřil, roztránila bych se. Rozčilovalo mě, že den pozvolna plynul a Josip o sobě stále nedal vědět. Statečně jsem však držela na uzdě všechnu nespokojenost, zlost a vztek, které mnou lomcovaly. Chovala jsem se úplně přirozeně. Nechtěla

jsem, aby si někdo všiml, že mě něco trápí. Dělal jsem samovolně všechny pohyby, které se ode mě očekávaly. Představovala jsem si, že se vrátí a budeme spolu. Ten včerejší večer mi byl čert dlužný. Bylo mi do pláče, ale raději jsem zhluboka dýchala.

Vpodvečer chtěla Ema znát moje rozhodnutí. Byla jsem odhodlaná říct jí ne, ale najednou se ve mně něco zlomilo. Celý den jsem o tom přemýšlela. Kdybych se teď měla odebrat do svého pokoje a přemítat tam o Josipovi, asi bych se zbláznila. Věděla jsem, že neustálé spekulace o tom, proč nepřišel, nikam nepovedou. Se svou noční samotou už jsem se smířila. Teď už mě trápilo, co se mu stalo, že nedorazil. Bylo zřejmé, že se těch úvah jen tak nezbavím, ale když změním prostředí, objeví se kolem mě jiné podněty a nebude to tak nesnesitelné. Při předstírání občas sami podlehneme vlastní hře. Tím spíš, když konečně vypadnu z těch svých čtyř stěn. Možná to všechno uvidím jinak. Jestli se mu něco stalo, venku se to dozvím. To byl důvod, proč jsem sestře nakonec řekla ano. Samou radostí mě obejmula. Nejspíš tušila, že mě ven jen tak nevytáhne, a naštěstí nepátrala po tom, kde je Josip a proč nebudu s ním.

Co když je to náš rozchod? Při té myšlence se mi úzkostí stáhlo hrdlo. Okamžitě jsem ji odehnala a dál jsem byla jen porcelánovou panenkou. Příliš kruté na to, aby to byla pravda.

Ema se utíkala převléknout. Vybrala si bílé triko s pořádným výstřihem a džínové šortky. Měla z nás nejlepší prsa. Obdivovala jsem její nadšení, i když měl na party chybět Yefirin. Ema by nejspíš moji situaci tak intenzivně neprožívala. Má jinou povahu než já. Spoustu věcí si nebere tak k srdci a nemá potřebu je analyzovat.

Vybrala jsem si obyčejné šaty ve starorůžové barvě. Proč tam vlastně jdu? Seděla jsem před zrcadlem a letargicky se líčila.

Právě jsem si se zvrácenou hlavou nanášela řasenku, když se ozvalo pronikavé zvonění telefonu.

„Haló?“ zareagovala jsem, přestože jsem na displeji viděla, kdo volá.

„Floro?“ Při zaslechnutí Josipova hlasu mi zaplesalo srdce.

„Ahoj.“

„Chci se ti omluvit za ten včerejšek,“ hovořil ustaraným hlasem. „Musel jsem dát v přístavu do pořádku člun, byl ve strašném stavu. Musel jsem ho celý vyčistit a pak jsem se rozhodl, že ho rovnou natru. A to mi trvalo až do večera. Bratři se o nic nepostarají. Přišel jsem domů tak utahaný, že jsem hned usnul.“ Zasmál se. „Přivítal jsem se s mámou a tátou, chtěl jsem si jen na pět minut zdřímnout, abych si trochu oddechnul. Ani jsem nevěděl jak, a usnul jsem tak tvrdě, že jsem se probudil až ráno.“

Celou dobu jsem ho mlčky poslouchala a pohrávala si s řasenkou. Upřeně jsem pozorovala černé usazeniny na jejích štětinkách. „Aha,“ vzdychla jsem.

„I kdybych přišel, nebyla by se mnou žádná zábava. Byl bych ubrblaný a nepříjemný, hned bych ti usnul na klíně. Byl jsem nepoužitelný,“ dodal se smíchem.

„Jasně, chápu.“

„Ale teď už jsem úplně ve formě. Dnes večer přijdu, ano?“

Věděla jsem, že nemám jezdit na Korčulu. Okamžitě mě napadlo, že to zruším, ale uvědomila jsem si, že jsem to Emě už slíbila. Kdybychom nakonec nikam nejely, zklamala bych ji. Musím zvládnout obojí.

„Dobře. Ale přijď až později, ještě něco mám.“

„V kolik? A co ještě máš?“

„Jedeme se sestrou na Korčulu do klubu Gaudi. Můžeš přijít až tak kolem jedné.“

„Takže diskotéka?“ V jeho hlase jsem rozpoznala zklamání. Potěšilo mě to.

„Ano. Jestli se ti chce, můžeš jet s námi.“

„Ani ne. To není nic pro mě.“

Neměla jsem ráda, když Josip vedl takové řeči. Cítila jsem skrytou narážku na jeho úžasnou práci. Myslí si, že je něco víc, když dělá na té blbě lodi.

„A táta stejně chtěl, abych mu s něčím pomohl,“ pokračoval. „Ale klidně si tam běž, když ti to udělá radost. Dorazím v jednu. Žebřík máte pořád na stejném místě?“

„Ano. Radost mi to neudělá, ale už jsem to sestře slíbila. Uvidíme se v noci.“

„Užij si to.“

„Nevadí ti, že můžu až v jednu?“

„Vůbec ne, v pořádku.“

Položil to. Trochu se mi třásla ruka. Jeho vysvětlení bylo úplně prosté. Jak to, že mě to hned nenapadlo? Myslela jsem si, že ho omluví jediné smrt, ale teď už jsem byla ochotná přijmout i tohle vysvětlení. Neměla jsem důvod mu nevěřit. Je úplně normální, že usnul. Hlavou mi problesklo, proč se neozval hned ráno, když se probudil, ale rozhodla jsem se tím dál nezaobírat. Zbytečně bych si pokazila celý večer. Určitě pro to má rozumné vysvětlení, jen já všechno dramatizuju.

Řekla jsem Emě, že v jednu musím být doma. Netvářila se moc nadšeně, ale souhlasila, že se do té doby posbíráme.

„Nemusím tam zůstat moc dlouho. Ještě bych podvedla Yefirina,“ prohlásila rozverně. Když matka zjistila, kam se chystáme, měla spoustu řečí. Pořád se nedokázala smířit s moderní dobou, v níž holky chodí na diskotéky, které nezačínají před desátou. Matka vyrůstala pod přísným dohledem konzervativního a despotického otce. Když uviděla Emu, pře-

svědčovala ji, aby se šla převléknout do něčeho slušnějšího. Ema to však odmítala a všechno obrátila v žert a roztomilou nevědomost, což mámu jako vždy zmátlo, a Ema si opět získala její srdce.

Večer byl horký. Vzduchem poletovali otravní komáři, kteří se v příhodnou chvíli přisávali k upoceně lidské kůži. Městem se procházeli první turisté letošní sezony, zatím jich tady moc nebylo. Většinou se jednalo o důchodce, protože děti ještě chodily do školy a rodiny sem vyrážely až v červenci. Během letních prázdnin tvořili turisté neodmyslitelnou součást uliček a promenády Orebiče. To byl úděl měst s plážemi a hezkým okolím. Spousta místních chlapců se přes léto bavila sváděním turistek. Mladí z Orebiče se nejčastěji bavili na ostrově Korčula na druhé straně Pelješackého kanálu. U nás na pevnině žádné bary ani diskotéky nebyly. Restaurace se zaměřovaly na rodiny s dětmi a důchodce. V lepším případě v nich přes léto vyhrávala chorvatská dechovka. Někdy došlo dokonce i na tanec, který inicioval nějaký akční manželský pár.

„Josip s námi vážně nepůjde?“ zeptala se Ema na promenádě tyčící se nad mořskou hladinou, jíž jsme procházely k molu, kde na nás měla čekat loď Benjamina Matkoviče.

„Ne, noční život už není nic pro něj, co se dal k námořníkům.“

„Každý chlap jednou dospěje. Pamatuju si, jak ho bylo všude plno.“

„Jak si to můžeš pamatovat?“ zasmála jsem se. Ema dokončovala třetí ročník na gymnáziu. „Tehdy jsi ještě ani neznala noční Korčulu.“

„Vždycky jsem měla nastražené uši, když jste se Svjetlanou řešily kluky. Nebyl snad takový?“

„Ale jo, byl. Před tebou se nic neutají.“

„Proč by mělo? Klidně přiznám, že můj Yefirin je největší floutek v okolí. Ale je takový fešák, že mu to všechno odpustím.“ Ema se na mě podívala rozzářenýma očima.

„Ale jo,“ povzddechla jsem si.

„A co říkáš na Fidelise?“ zeptala se mě na Svjetlanina snoubence.

„Nevím, jak to myslíš.“ Do téhle debaty se mi vůbec nechtělo.

„Na můj vkus je moc úlisný,“ řekla.

„Prostě podnikatel,“ pokrčila jsem rameny.

„Není to typický ženich,“ přemýšlela nahlas Ema.

„Taky si myslím. Není vyloženě ošklivý, ale je na něm vidět, že mu je už sedmatřicet.“

„Je divný, ale bohatý. Víš, co u nás tří platí? Čím chudší, tím krásnější,“ prohlásila Ema všetečně.

„To bych neřekla,“ odporovala jsem s úsměvem. „Josip není chudý ani bohatý. Spíš bych řekla: Čím víc námořník, tím krásnější.“

„S tím nesouhlasím. Ale nech si svoji teorii. I Yefirin zvažuje, že by šel na loď. Zatím se k tomu ale moc nemá. Možná to zní sobecky, ale nechci, aby odjel, pak bychom se vůbec neviděli,“ vyprávěla dál.

Sklonila jsem hlavu, abych skryla svůj zmatený pohled hledající oporu v okolním prostoru.

„Ty to bereš tak v pohodě,“ pokračovala, „neřešíš to. Ale já bych se asi zbláznila, kdyby byl pryč. Co bych tady dělala? Určitě bych si někoho našla a vykašlala bych se na něho.“

Mlčela jsem.

„Vážně Yefirinovi nevadilo, že bez něho jedeš na Korčulu?“ změnila jsem rychle téma.

„Jasně že vadilo,“ smála se Ěma, až se jí napínaly zpocené tváře. „Zuřil, ale musím mu občas udělat nějaký malý naschvál, abych ho udržela v napětí.“

Došly jsme k místu, kde kotvil motorový člun. Patřil Benjaminu Matkovičovi z vesnice Viganj, který se mi kdysi moc líbil. Ze člunu se ozýval smích signalizující uvolněnou náladu. Pětice kluků nás rozjařeně přivítala, hned jsme byly středem dění. Benjamin nastartoval plavidlo, které se vydalo napříč Pelješackým kanálem a rozráželo rozbouřené vlny, které se kolem nás proháněly a samy nevěděly, kam chtějí doplout. Na tvář i ruce mi dopadaly drobné kapičky slané vody. Začalo mi být chladno.

Přikradl se ke mně Daniel Jur, očividně se mnou flirtoval. Nikdy mi nebyl sympatický, tvářil se strašně namyšleně, měl vyhublou postavu a oblékal se výhradně podle nejnovějších trendů. Nikdy jsem vedle něj neviděla žádnou přítelkyni. Všechn čas trávil se svými kamarády, často opilý.

Korčula je typickým přímořským městem. Její úzké kamenné uličky vystavěné ve tvaru rybí kosti vytvářely příjemný stín. Je to rodiště slavného cestovatele Marka Pola. Nejprve jsme zamířili do Tramonta, kde jsme se posadili ke stolu a kluci nám objednali koktejly. Potom jsme se přesunuli do klubu Gaudi. Byla jsem přiočila, a proto jsem se chovala přívětivěji k Danielovi, který mi stále nedal pokoj. V tanečním klubu se naše skupinka rozprchla. Dokonce i Daniel se občas někam vypařil.

Celý večer jsem byla myšlenkami ve svém pokoji, můj alkoholem omámený mozek nutně potřeboval Josipa. Měla jsem pocit, že se všichni skvěle baví. Nejspíš to bylo začínajícím létem, které pokaždé navodí veselou náladu a příslib nových dobrodružství.

Kluci tahali na parket cizí holky, jejichž tváře zářily nadšením. Několik párů se během večera vytratilo, nebo se líbalo přímo na parketu. Ema se vlnila kolem každého kluka z naší party. Viděla jsem, jak muže přitahuje energie, která z ní sálala. Nedokázala jsem si vybavit, kdy byla naposledy smutná. Kdy z ní něco dokázalo vysát všechnu životaschopnost dřímající v jejím nitru. Viděla jsem ji plakat i zuřit, ale stále to byla naše Ema, která byla schopná vstát o půlnoci a zaběhnout do obchodu, když si vzpomněla, že něco zapomněla koupit. Vždy jednala impulzivně.

V Danielově zajetí jsem zůstala celý večer. Musela jsem s ním tancovat a vypít drink na pohovce v přítmí rohu. Chtěl mě dokonce vytáhnout ven, ale to jsem nemohla dopustit. Úlisné se mi snažil zavděčit lichotkami.

Jednou jsem si zatančila i s neznámým chlapem s vysportovaným tělem, který mě zachránil před Danielem. Když jsem si všimla, že je půl dvanácté, utekla jsem za Emou. Stálo mě spoustu námahy, než jsem ji našla v koutě s hlavou položenou na rameni Mateho Foletara, kluka z dnešní posádky.

„Emo, je půl dvanácté. Musíme stihnout trajekt,“ vyrušila jsem ji.

Moje slova se jí nelíbila. Vrhla ustaraný pohled na mobil. „Vážně už musíme?“

„Přece jsme se dohodly.“

„Ještě tady něco mám...“

„Dobře, počkám na tebe venku.“

Postávala jsem před podnikem, kde byl svěží vzduch bez záplavy těl vyzařujících teplo. Mlčky jsem pozorovala dvře. Ema dlouho nepřicházela. Začal se ve mně hromadit vztek. Musela jsem se dostat domů. Ema by si zasloužila výprask. Naštvaně jsem vešla zpátky dovnitř, abych ji popohnala. Stále

byla na stejném místě, v živém hovoru s Matem, hulákali si do ucha.

„Emo, čekám na tebe,“ připomněla jsem jí přes zařáté zuby.

„Floro, vydrž ještě chvíličku.“ Lhostejný tón jejího hlasu stupňoval můj vztek.

„Věděla jsi přece, že chci pryč. Nestihneme trajekt. Můžu jet sama, klidně si tu zůstaň.“

„Nezabije tě, když chvílku počkáš,“ oponovala mi. Oči se jí ve světle reflektorů leskly.

„Jakou chvílku? Nechápeš, že nestihneme trajekt?“

Moje nohy chtěly utéct pryč, jako by se toužebně vrhaly k východu.

„Dobře, počkej na mě venku. Hned přijdu,“ povzdychla si Ema.

„Nepřijdeš! To jsi měla už dávno. Jdu bez tebe!“ Rázným krokem jsem se prodrala davem.

„Floro!“ křičela za mnou podrážděně, ale neotočila jsem se. Doběhla mě a chytila za loket. „Počkej, Floro! Už jdu. Jen se rozloučím. Vyvádíš jako blázen!“

Předstírala jsem, že ji neslyším. Nervózně jsem čekala, kdy už konečně vysvětlí Matemu, že odcházíme. Vydedukovala jsem, že ji přesvědčuje, ať ještě zůstaneme, ale nakonec se ke mně přidala a vyšly jsme ven. Tam jsme naneštěstí narazily na Daniela. Když se dozvěděl, že pospícháme na trajekt, začal nám odjezd rozmlouvat.

„Nepojedete přece trajektem. Benjamin vás hodí i zpátky. Proč tak spěcháte?“

Ema se na mě podívala.

„Musíme se vrátit hned teď,“ odpověděla jsem stroze.

„Hned teď? Taky tady nebudeme do rána. Chvilku vydržte a pojedeme spolu.“

Emě se zablýsklo v očích.

„V kolik se vracíte?“ zeptala jsem se.

„V jednu, o půl druhé.“

Chtěla jsem odmítnout, ale Ema mě předběhla a souhlasila. Řekla mi, že kvůli hodině nepojedeme trajektem, a musela jsem se přizpůsobit.

Když nastala jedna, byla jsem připravená, ale proces odchodu se protáhl až do půl druhé. Josip mi volal, kde sakra jsem, protože už byl v mém pokoji. Něco mě trklo, abych nechala dveře na balkon otevřené. Poprosila jsem ho, aby na mě počkal. Nebyl z toho moc nadšený.

Do Orebiče jsme hromadně dorazili ve dvě. S Emou jsme se hned, co jsme se oddělily od kluků, začaly hádat. Vmetla jsem jí do tváře, že je to její problém, když se bojí jet někam sama a musí mě tahat s sebou. Svoje podmínky jsem jí oznámila předem.

„Užij si to, ty mrcho,“ popřála mi sestra před dveřmi mého pokoje. Až jsem sebou při těch nenávidných slovech trhla. Celá rozčilená jsem vešla dovnitř.

Když jsem za sebou zavřela dveře, zoufale jsem se o ně opřela. Ani jsem se nestačila natřít vzácným vonným olejem. Seděl na posteli, okamžitě ze mě opadl všechen stres a rozpaky. Příjemně se mi zamotala hlava. Měl na sobě džíny a bílé triko, pod nimž se rýsovala jeho mužná postava. Rovné havraní vlasy mu přepadávaly do opáleného obličej. U uší se mu kroutily mokré pramínky a na čele se mu leskla kapka potu. Zřejmě ho zmohlo horko.

„Bavila ses dobře?“ zeptal se nepřítomně.

Hned jsem mu vysvětlila celou situaci ohledně odchodu.

„Co už s tebou nadělám?“ uzavřel téma. „Aspoň jsem si pořádně připomněl tvůj pokoj.“

Došla jsem k němu. Objal mě kolem stehén a posadil si mě na klín. Hleděl mi přímo do očí. Ty jeho připomínaly lagunu ukrytou v hlubokém pralese, tmavou a čistou. Do jeho duhovek jako by někdo rozsypal tisíce malinkých křišťálů, které na bleděmodrém podkladě vytvářely nejrůznější odstíny. Jeho oči vypadaly jako voda, na jejíž dno se nedá dohlédnout. Byly ukryté pod hustými řasami, prohnutými v ladném oblouku, černými jako uhel.

Položil mi ruku okolo ramen a přitáhl si mě k sobě.

„Už jsem málem zapomněl, jak vypadáš.“

„Já taky.“

„Strašně jsi mi chyběla, Floro.“

„Taky jsi mi moc chyběl,“ řekla jsem popravdě. „Zní to tak sentimentálně.“ Usmála jsem se.

Taky se zasmál. „Jo, sentimentálně,“ souhlasil. Když se usmíval, jeho tvář vypadala nevinně, jako kdyby nedokázal ublížit ani mouše. Jeho ruce přitom byly tak silné. Konečky prstů mě hladil po krku. Choval se tak něžně, jako bychom spolu byli odnepaměti, jako by vůbec neuplynul čas, kdy byl pryč, jako by vůbec neexistovaly ty prázdné měsíce. Nevím, co jsem od něj očekávala, ale šokoval mě.

„Vrátil ses nečekaně,“ poznamenala jsem. Měla jsem nutkání ho s tím konfrontovat.

„Hmm.“

„Byl jsi pryč celých pět měsíců,“ připomněla jsem mu v klidu, ale uvnitř mě to vřelo. Uspokojení z jeho přítomnosti zastínil potlačovaný vztek. Měla jsem chuť na něj zakřičet: *Ukážeš se tady po pěti měsících a čekáš, že tě přivítám s otevřenou náručí?! Plavíš se spokojeně po moři a na mě kašleš! Nenávidím tě za to! Seš odporový a sobecký!*

„Tak dlouho? Na moři ztrácím pojem o čase,“ snažil se o zlehčení. Pevně mě obejmul.

Jak můžeš něco takového říct?! Počítám každý den bez tebe, chtělo se mi vykřiknout. Pět měsíců.

„No,“ uznala jsem. Stále jsem se dokázala ovládat. „Jak ses měl?“

Vůbec jsem neměla náladu diskutovat o jeho námořnickém životě, chtěla jsem od něj nějaké vysvětlení. Ani sama nevím, co přesně jsem toužila slyšet.

„Měl jsem se dobře. S mořem jsem se už oženil,“ zasmál se. Nepřipadalo mi to vůbec vtipné. Musela jsem se ovládat, abych mu jednu nevrázila. Muži se přece žení se ženami, ne s litry slané vody.

„Vyprávěj mi o svých cestách. Všechno,“ hlas se mi chvíl zlostí, ale jako zázrakem jsem ho udržela ve vlídné tónině.

Josip se rozmluvil o svojí plavbě po moři. Postupně mě přestal objímat, posadil mě vedle sebe a žoviálně vyprávěl svoje příběhy a postřehy. Zářil nadšením a zároveň si zachovával seriózní tvář. Neposeděl v klidu, pořád se vrtěl, občas se trochu nadzvedl, dal si nohu přes nohu nebo se opřel o ruku. Josip se rád poslouchal.

Na lodi pracoval teprve rok, nastoupil tam hned po absolvování vysoké námořnické školy v Dubrovniku. Už během studia byl ale na moři na povinné praxi jako kadet. Někdy v té době jsme se dali dohromady a pamatuju si, že jeho povolání se tehdy v mých očích jevilo jako zajímavé. Pokaždé odlétal do nějakého světového přístavu, podle toho, kde právě kotvili. Momentálně převážel pšenici na nákladní lodi jménem Mladen. Vyprávěl mi o posádce. Kapitánovi už bylo skoro šedesát, ale stále byl velmi čilý. Jeden Rumun se s Josipem podělil o historku, kterak jejich loď někde v asijském přístavu přepadli piráti. Vyšplhali po lanech na palubu a chystali se vykrást boudu, kde se ukládalo náradí. Všichni se teh-

dy nacházeli na druhé straně lodi, až na jednoho chláпка, který tam zrovna měl nějakou práci. Piráti ho svázali lany, vykradli boudu a zmizeli. Ten chlap tam na zemi ležel svázaný čtyřicet hodin, než ho našli. Josip na piráty ještě nenarazil. Lodě mají většinou dobré informace o jejich pohybu. Tím spíš když proplouvají nebezpečnými vodami. Piráti se nejčastěji zaměřují na náklad, který pro ně má lepší využití, například elektroniku.

Na Josipově lodi však měli velké nepříjemnosti s Bulharem, který kradl. Není možné kohokoliv jen tak někde vysadit, hned by nastaly problémy s imigračními úřady. V tomhle případě ho však vysadili v Singapuru a musel si sám zaplatit letenku domů, uhradit musel i tu pro chlapa, který ho nahradil. Josip připustil, že někdy je těžké vydržet na palubě se stále stejnými muži. Spousta z nich se ráda napije a potom vyvádějí. Konflikty se však na lodi řeší radikálně. Pokud by se někdo popral, kapitán ho okamžitě pošle domů.

„Neomrzel tě už život na lodi?“ vypytovala jsem se.

„Není to jednoduchá práce, ale nic jiného si ani nedovedu představit,“ odpověděl Josip s úsměvem.

„Někdy bys mi mohl zavolat nebo napsat, co jsi zažil,“ povzdechla jsem si.

„Víš přece, jak je volání drahé. A na lodi není internet, jedinec když se plavíme při pobřeží. Vždyť víš, že jsem tomu nikdy moc neholdoval.“

Se sevřenými rty jsem naoko přikývla. Měl hned dvě vysvětlení, proč se mi nemůže ozvat. Zaprvé má na moři spoustu práce a nemůže se soustředit na nic jiného, zadruhé jsou na cestách omezené možnosti spojení.

„Jednou bys mě tam měl vzít s sebou,“ navrhla jsem s vážnou tváří.

„To ne.“

„Vážně bych se tam ráda podívala.“

„Děláš si srandu, Floro?“ nechápavě se na mě podíval. Nelíbil se mu můj tón.

„Nedělám,“ zamračila jsem se.

„Miláčku, víš přece, že ženy na palubu nepatří,“ pokusil se mě uchlácholit.

Nad jeho nesmyslnými řečmi jsem zakroutila hlavou. „Nežijeme přece v šestnáctém století.“

„Floro, nikdo si na palubu nebere svoje známé. Je to prostě tak. To je jako kdyby chlap dělal někde ve fabrice a jeho žena tam celý den seděla vedle něj a předčítala mu knihu. Měl by snad čas se jí věnovat?“

„A ženy na té tvojí lodi pracovat nemůžou?“

„Teoreticky ano, ale víš, co je to pracovat na moři? Nemohla bys být námořník. Jsi na to příliš křehká. Jsou tam těžké podmínky, spousta chlapů na malém prostoru.“ Jeho řeči mě neuvěřitelně iritovaly.

„Mám výdrž,“ ubezpečila jsem ho.

„Chceš dělat špinavou práci v nákladových prostorách? Chceš leštit palubu, makat ve strojně, uklízet?“

„Ty snad všechno tohle děláš?“

„Někdy musím, a to jsem důstojník. Ale ty bys byla obyčejný námořník. Jako kadet jsem dělal jenom tuhle práci a moc dobře vím, jaké to je.“

„Nemůže to být tak strašné,“ pokrčila jsem rameny.

„Posádku tvoří jen slušní chlapi, Floro. Někteří jsou pořád naložení v lihu, i když klíč od skladu, kde je alkohol, má jen kapitán. Vozí si načerno vlastní zásoby. Na lodi jsou chlapi ze všech koutů světa. Často levná pracovní síla, tak si asi dovedeš představit tu úroveň.“

„Nevím, co si o mně myslíš. Něco snesu,“ bránila jsem se jeho argumentům.

„Floro, prosím tě...“

„Sežeň mi taky práci na té tvojí lodi!“ vykřikla jsem pate-ticky.

„Ty nepotřebuješ práci. Peněz máte dost, žádná z vás nemusí pracovat. Měla bys dál studovat.“

„Nechci dál studovat,“ řekla jsem mu. Po gymnáziu jsem se pokusila dostat na medicínu, ale už mi to dvakrát nevyšlo. „A navíc...“, pokračovala jsem, „zase až tak bohatí nejsme a chtě-la bych pracovat. Nebaví mě sedět doma.“

„Tak si nějakou práci klidně najdi. Existuje spousta zaměst-nání vhodnějších pro ženy, i bez školy. Rád ti s tím pomůžu.“ Mluvil se mnou jako s malým děckem.

„Ano, pomůžeš mi, když mi najdeš práci na lodi,“ vrátila jsem mu to stejně naivním tónem.

„Ne,“ odmítl rázně. „Nezvládla bys to. Představuješ si to strašně jednoduše.“

„Ty mě tam nechceš!“ obvinila jsem ho. „Mohla bych tam třeba vařit, nebo cokoliv jiného.“

„Floro, proboha, moc dobře víš, že to tak není. Takový je prostě život! Nemůžeme mít všechno, co si usmyslíme. To jsou moje poslední slova.“

„Všechno, co je tam potřeba, bych se naučila. Přísahám, že to zvládnu. Nikdy si nebudu stěžovat, že se mi něco nelíbí. Nikdy se nestane, že bych něco nezvládla. Neztrapním se před tím tvým úžasným kapitánem.“

„Floro, přestaň!“ Zatnul ruce v pěst. „Už se o tom s tebou nebudu bavit.“

„Ne tak nahlas,“ napomenula jsem ho se slzami na krajíčku. „Nejsme tady sami.“

Josip se postavil a odešel ke dveřím. Srdce mi ze strachu, což se chystá provést, málem vyskočilo z hrudi. Jenom otočil klíčem v zámku, jako by to snad mělo zabránit rozléhajícím se zvukům.

Uvědomila jsem si, že jsem opravdu zapoměla zamknout. Vrátil se ke mně. Najednou jsem se rozplakala. Bylo mi líto celé té nešťastné situace. Viděla jsem ho po tak dlouhé době a musíme se hádat. Slzy jsem si pohotově setřela hřbetem ruky. Nechtěla jsem před ním dělat scény. Ale nedokázala jsem to udržet. Odběhla jsem k toaletnímu stolku a ze zásuvky vytáhla kapesník. Před vyřezávaným zrcadlem jsem si rychle očistila rozmazanou řasenku. Plivla jsem na kapesník a třela si jím oči. V odrazu jsem uviděla Josipa stojícího uprostřed místnosti se svěšenými rukama podél těla. Rázně jsem se k němu otočila.

„Floro, no tak,“ začal opatrně. „Nechci se s tebou hádat, už jsem ti vysvětlil, jak se věci mají. Nemůžu tě vzít na loď. Prostě to nepřipadá v úvahu. Nechápu, proč to vlastně chceš. Věř mi, že by tě to rychle přestalo bavit a chtěla bys zpátky domů. Nechme to tak, jak to je.“ Postupně se ke mně přibližoval, až mi naléhavě hleděl přímo do očí.

„Ale mohl by ses mi aspoň ozvat...“ požádala jsem ho naléhavě.

Pomaloučku zavřel oči, jako by v sobě hledal zbytky trpělivosti. Když je otevřel, oznámil mi s důrazem na každou slabiku: „O tom jsme se přece už bavili milionkrát.“

„Kdy zase odjíždíš?“ změnila jsem téma vyrovnaným, ale nepřírozeně hlubokým hlasem.

„Za měsíc.“

„To myslíš vážně? Dlouho se tady neohřeješ.“ Nezbylo mi než přejít do ironie.

„Jinak to nejde,“ pokrčil rameny.